

Dat nooit, neen nooit, Michiel
 Een flinke kwant zou worden
 Bij dat verwenschte wiel,
 Dat in de zoute baren
 Zijn hart nu eenmaal lag,
 Toen zei hij op een morgen:
 Welaan, Michiel, het mag!

„O, jongens, de matrozen
 Ze hielden van den klant,
 Die als een kat kon klimmen
 En klaut'ren in het want.
 Die rakker, die kwajongen,
 Steeds dwalend langs het strand,
 Hij is de roem geworden,
 De trots van 't Vaderland.
 En waar een schip moog zwalken,
 En waar een golf zich krult,
 Daar is het groene water
 Nog van zijn naam vervuld!”

Wat zit hij stil te luist'ren,
 Woelwatertje, mijn vrind;
 Wat peinst dat jonge hoofdje,
 Wat droomt, wat droomt dat kind?
 Het duurt, nadat de meester
 (Zelf wat ontroerd!) reeds zwijgt,
 Het duurt een aardig poosjen

Eer hij den lust herkrijgt
 Om weer als straks te draaien,
 Die rusteloze guit!

Toen dacht ik: Nu, die jongen,
 Die gaat het zeegat uit!

II.

Ik zag een knaap in werkpak.
 Het leek een houten Klaas;
 Ik hoorde harde woorden
 Hem krijgen van zijn baas,
 Die werkte met zijn knechten
 Aan onze vestingbrug.

Ik zag van 't luie knechtje
 Niets anders dan den rug
 Hij liet den baas maar razen,
 En verfdde kalm en dood
 Maar boven alles — langzaam,
 Een ijs'ren leuning rood.